Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 293 324 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. KÖSE**
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE JONG, die *loco* advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar stiefvader van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 6 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.08.2022 werd ingediend door:*
(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar stiefvader D.P., D.I.L. (…) (RR (…)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn geweest van de Belg van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Er worden enkel onvertaalde documenten voorgelegd nl. documenten "ETAC (Recibo De Caja)" en documenten "BBVA" op naam van betrokkene zelf. Wat betrokkene hier wil mee aantonen is onduidelijk gezien deze documenten niet vertaald werden. Indien dit stortingen in het verleden betreffen, dient er opgemerkt te worden dat niet wordt aangetoond dat betrokkene louter van deze geldelijke stortingen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien, gezien er geen enkel bewijs van haar onvermogen van in het land van herkomst werd voorgelegd. Bijgevolg werd er niet bewezen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referent tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25.04.2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogend te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 ter.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "*doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij in haar synthesememorie de schending aan van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij licht het eerste middel in haar synthesememorie toe als volgt:

"*Op datum van 01.08.2022 diende verzoekster haar laatste aanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische stiefvader op basis van art. 40ter Vw..*

Bij beslissing dd. 06.02.2023 werd dit verzoek geweigerd en op datum van 07.02.2023 werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Deze feiten worden niet betwist.

Art. 42, §1 Vw. stelt dat het recht op een verblijf van mee dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden, volgend op de datum van aanvraag, zoals bepaald onder §4, tweede lid, erkend wordt aan de burger van Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Art. 40ter, §2 Vw. bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, zoals art. 42, §1 Vw. van toepassing is op familieleden van Belgen zoals verzoekster.

Art. 43, 3° Vreemdelingenbesluit bepaalt dat de bepalingen van dat hoofdstuk van toepassing zijn op verzoekster, als familielid van een Belg, zoals omschreven in art. 40ter Vw..

Overeenkomstig art. 52, § 4 Vreemdelingenbesluit dient de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven indien er geen beslissing is genomen binnen voornoemde termijn bepaald in art. 42 Vw.. De voormelde periode van zes maanden is een vervaltermijn, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is.

In het specifieke geval van artikel 52, § 4 Vreemdelingenbesluit vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling indien de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de erkenning van zijn recht op verblijf, zoals in casu het geval.

Voorts is er nog het Diallo arrest.
(…)

Voormelde is duidelijk. Een staat, die zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontzeggen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Dit kan uiteraard niet op grond van volgende rechtsprincipes:

- 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen, - 'patere legem quam ipse fecisti':het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen. [Cfr. REA Dendermonde 29.01.2019, 19/25/A]

Zodoende dient verzoekster in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart."

3.1.2. De verzoekende partij stelt dat de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden afgegeven indien er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dat deze periode van zes maanden een vervaltermijn is, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is, dat in het specifieke geval van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit tevens een positief gevolg voortvloeit voor de vreemdeling indien de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de erkenning van haar recht op verblijf, zoals *in casu* het geval. De verzoekende partij verwijst verder naar het arrest "*Diallo"* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en betoogt dat een staat die zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontzeggen zich beroept op de eigen fout en dat dit uiteraard niet kan op grond van de volgende rechtsprincipes: '*nemo auditur turpitudinem suam allegans*' (niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen) en '*patere legem quam ipse fecisti*' (het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen). Zij meent dat zij aldus in het bezit diende te worden gesteld van een verblijfskaart.

3.1.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 1 augustus 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar stiefvader van Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40*ter juncto* 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft deze aanvraag op 6 februari 2023 geweigerd middels de thans bestreden beslissing.

3.1.4. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"*Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier*."

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

"*Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af*."

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Het is hierbij niet relevant of in de huidige zaak al dan niet dienstig kan worden verwezen naar het Unierecht (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat "*Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]*", waarmee het declaratief karakter wordt bevestigd van de afgifte van de betrokken verblijfstitel (RvS 27 mei 2020, nr. 247.652).

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgt voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen (*cf*. RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat derhalve enkel toe een recht op verblijf te erkennen indien blijkt dat is voldaan aan de bij de wet gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de voorliggende aanvraag niet op goede en wettige gronden werd geweigerd.

3.1.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest "*Diallo"* van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de verzoekende partij de stiefdochter is van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat deze laatste zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Gelet op het ontbreken van een aanknoping met de bepalingen van het Unierecht dient de aanvraag enkel aan de Belgische wet te worden afgetoetst zonder dat hierbij dienstig kan worden verwezen naar de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en de rechtspraak van het Hof van Justitie hieromtrent.

Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. De door de verzoekende partij ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "*statische*" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "*Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*" en dat "*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*" (*Parl. St.* Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995). Ook het betoog van de verzoekende partij dat een staat die zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontzeggen zich beroept op de eigen fout en dat dit uiteraard niet kan op grond van de volgende rechtsprincipes: '*nemo auditur turpitudinem suam allegans*' (niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen) en '*patere legem quam ipse fecisti*' (het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen) is in die zin niet dienstig.

3.1.6. Een schending van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit of van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij in haar synthesememorie de schending aan van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 8 en 10 van de Grondwet, van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 74/11 van de Vreemdelingenwet in samenhang met het Unierecht en de Unierechtspraak, van de formele motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het transparantiebeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het hoorrecht geschonden acht.

3.2.1. De verzoekende partij zet het tweede middel in haar synthesememorie uiteen als volgt:

"*1. Art. 40bis Vw. vormt de omzetting van de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.*

Uw Raad verwijst in haar arrest met nr. 251 905 van 30 maart 2021 voor de inhoud van het begrip "ten laste" naar de interpretatie, gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: "De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

Uw Raad benadrukt verder dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Aangezien het begrip "ten laste" zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoeftigheid in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger vande Unie in het gastland wenst te vervoegen.
RvV 28 augustus 2019, nr. 225 307: "De hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogend is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot invoeging van de artn. 47/1 tot en met 47/3 Vw. wordt verder het volgende gesteld: "Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18juni 1987, arrest "Lebon").[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vw.. Meer specifiek stelt verweerster dat verzoekster niet afdoende zou aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie zij verblijfsmachtiging vraagt.

Verzoekster kan het hier niet mee eens zijn, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken voorlegt.

Verzoekster was studente in Mexico. Naast een minimale beurs, kreeg zij ook gelden toegestuurd van haar moeder en stiefvader. Hiervan brengt zij ook de Mexicaanse uittreksels bij.

In casu legt verzoekster, aan de hand van de bijgebrachte stukken wel degelijk haar onvermogendheid en afhankelijkheid van de referentiepersonen voor. Door het tegenovergestelde aan te nemen, schendt verwerende partij aldus art. 40bis Vw. en de hiermee samenhangende Unierecht en Unierechtspraak.

2. De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Art. 3 Wet 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.".

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat de motieven draagkrachtig zijn, dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De materiële motiveringsplicht houdt dus in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich vergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28602; RvV 11 juni 2009, nr. 28599.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28.599.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Vastgesteld dient dat artn. 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, art. 62 Vw. en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom in concreto een weigeringsbeslissing werd opgelegd aan verzoekster. Verweerster dient in haar beslissingen een in concreto beoordeling te maken en geen stereotype houdingen aan te nemen.

Het is juist verwerende partij die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwend voor een andere finaliteit dan waarvoor verwerende partij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen. Men kan zelfs in casu spreken van een situatie van machtsafwending. Verwerende partij speelt als het ware "pingpong" met verzoekster, wanneer zij haar doet geloven dat zij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedures, te stellen dat de documenten niet worden aanvaard, omdat zij er nu anders over denkt.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

Waarom gekozen wordt voor een weigeringsbeslissing wordt geenszins afdoende verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet af doende, noch proportioneel. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu is in casu ver zoek.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoekster is financieel afhankelijk van haar moeder en stiefvader, zowel in Mexico als in België, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Zij maakt zo deel uit van het gezin (lees: huishouden) van het echtpaar. In essentie is verzoekster volledig financieel afhankelijk van hen. Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk is.

Eveneens blijkt dat zowel de referentiepersonen als verzoekster hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.
De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ondanks dat verzoekster onbetwistbaar aantoont financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon omdat zij onvermogend is in het land van herkomst (cfr. supra), beslist verwerende partij aan de hand van drogelementen van niet.

Verzoekster toont op afdoende wijze tevens aan dat zij over onvoldoende inkomsten beschikt als studente in Mexico, terwijl de referentiepersonen wel over de financiële, materiële en morele mogelijkheden beschikken om verzoekster ten laste te nemen. Verzoekster toont met andere woorden een effectieve, - minstens - financiële afhankelijkheid aan.

Bovendien stelt Uw Raad dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster haar onvermogendheid niet zou hebben aangetoond - quod certe non in casu -, blijft dit van ondergeschikt belang. Uw Raad is immers van oordeel dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, financieel of materieel (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 725). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend. Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Desondanks legt verzoekster bewijzen voor van de financiële ondersteuning, die zij sedert jaren geniet.

In casu is de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende gemotiveerd, daar het niet juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt, zodat de bestuurde in alle duidelijkheid zou kunnen oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend conform art. 40bis Vw. in functie van haar Belgische stiefvader en moeder met onbeperkt verblijfsrecht. Deze aanvraag wordt echter ten onrechte geweigerd. Verzoekster bewijst ontegensprekelijk dat zij financieel wordt gesteund door hen omdat zij onvermogend is en niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien als studente in Mexico, alwaar de studiegelden stukken van mensen kosten.

Bovendien woont verzoekster ook sinds haar komst in België samen met de referentiepersonen, waar zij officieel gedomicilieerd is. Dit toont wederom impliciet aan dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon. Als zij immers in haar eigen levensonderhoud kon voorzien, zou zij uiteraard niet bij haar ouders inwonen.

Verweerster stelt aangaande het hoofdverblijf houden van verzoekster bij de referentiepersoon dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster ten laste is/was van de referentiepersoon omdat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond. Doch de samenlezing van alle terzake dienende regelgevingen bevestigen wel degelijk dat voormelde impliciet aantoont dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing houdt m.a.w. geen stand en is duidelijk op onzorgvuldige en gebrekkige wijze genomen. Dit vormt uiteraard een schending van het zorgvuldigheids-, het materieel motiverings-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel!

3. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21.)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Noch het begrip 'privé even'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.
Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Het bestaan van de hechte gezinsleven van verzoekster met haar ouders wordt niet in twijfel getrokken. Desondanks wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden én onvoldoende gewicht gegeven aan het privé- en gezinsleven van verzoekster, zoals beschermd onder art. 8 EVRM.

Ook dit middel is bijgevolg gegrond.

Verwerende partij had verzoekende partij moeten horen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen, minstens om duidelijkheid te bekomen over bijgebrachte Mexicaanse documenten van verzoekster. De ambtenaar van de gemeente Vosselaar heeft immers deze stukken ontvangen zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie, die besloten lag in die stukken. Dat hiervan geen nota's werden overgemaakt aan verwerende partij is een grove tekortkoming van de bevoegde ambtenaar. Dat verweerster verzoekster thans hoogst ten onrechte verwijt deze bancaire stukken niet vertaald te hebben, is een andere foutieve dimensie.

Uw raad zal wel willen begrijpen dat de vertaling van het documentatiebundel van niet minder als 350 pagina's niet evident is, hetgeen de ambtenaar in Vosselaar trouwens zelf ook wist te bevestigen.

Dat verwerende partij dan opeens dit punt aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven, is hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat sedert art. 6.1 van het Verdrag van Lissabon primair recht uitmaakt en dus primeert op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11) verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van het Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld om werkelijk en naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken alvorens onderworpen te worpen aan een administratieve beslissing aangaande zijn belangen. Het Hof heeft in haar arrest van 21 december 2011, C27/09P onder paragraaf 65 geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoekster op de hoogte zou zijn van het standpunt/de indrukken van het bestuur, nl. dat zij de laste zijn onvoldoende zou hebben aangetoond, dan had verzoekster de nodige toelichting en bewijsstukken kunnen voorleggen.

Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende uitleg en documenten van verzoekende partij. De kans is erg reëel dat verwerende partij in dit geval tot een andere beslissing was gekomen.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht."

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het tweede middel in haar synthesememorie duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 8 en 10 van de Grondwet, artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, 74/11 van de Vreemdelingenwet, het transparantiebeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schendt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voormelde wetsartikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar de artikelen 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° en 40*ter* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar stiefvader van Belgische nationaliteit. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belg van in het land van herkomst en voor de aanvraag gezinshereniging, dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dat dit aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld, dat er enkel onvertaalde documenten worden voorgelegd, namelijk documenten "*ETAC (Recibo De Caja)"* en documenten "*BBVA*" op naam van de verzoekende partij zelf, dat het onduidelijk is wat de verzoekende partij hiermee wil aantonen gezien deze documenten niet vertaald werden, dat indien dit stortingen in het verleden betreffen, er dient opgemerkt te worden dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij louter van deze geldelijke stortingen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien, gezien er geen enkel bewijs van haar onvermogen van in het land van herkomst werd voorgelegd, dat er bijgevolg niet werd bewezen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referent tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine. De verwerende partij stelt verder dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert 25 april 2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat immers louter het gegeven dat de verzoekende partij op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet expliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. De verwerende partij besluit dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij immers noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, dat gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden en het recht op verblijf aan haar wordt geweigerd in toepassing van artikel 40*ter* (van de Vreemdelingenwet).

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in haar beslissing een *in concreto* beoordeling dient te maken en geen stereotiepe houding dient aan te nemen, dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Met het betoog dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom *in conreto* een weigeringsbeslissing werd opgelegd, dat geenszins afdoende wordt verduidelijk waarom gekozen wordt voor een weigeringsbeslissing, dat de opgegeven redenen alleszins niet afdoende zijn en dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, daar het niet juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt, maakt de verzoekende partij niet concreet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

3.2.6. Op grond van artikel 40*ter*, eerste lid *juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

"*(…) de bloedverwanten in neergaande lijn (…)beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(…)*"

3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar stiefvader, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische stiefvader.

Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische stiefvader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen. De verzoekende partij kan in dit verband dan ook niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip 'ten laste'.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste "*zijn*" in artikel 40*ter iuncto* 40*bis* § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40*ter* uitdrukkelijk sprake is van familieleden "*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*", en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van 'ten laste zijn' rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

3.2.8. *In casu* besloot de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

3.2.9. Door louter het tegendeel te beweren en te stellen dat zij het hier niet mee eens kan zijn, dat zij wel degelijk de nodige bewijstukken voorlegt, dat zij aan de hand van de bijgebrachte stukken wel degelijk haar onvermogendheid en afhankelijkheid van de referentiepersoon voorlegt, dat zij financieel afhankelijk is van haar moeder en stiefvader, zowel in Mexico als in België, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat zij zo deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van het echtpaar, dat zij in essentie volledig financieel afhankelijk is van hen, dat zij minstens daarmee aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk is, dat zij onbetwistbaar aantoont financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon omdat zij onvermogend is in het land van herkomst, dat de verwerende partij aan de hand van drogelementen beslist van niet, dat zij op afdoende wijze aantoont dat zij over onvoldoende inkomsten beschikt als studente in Mexico, terwijl de referentiepersonen wel over de financiële, materiële en morele mogelijkheden beschikken om haar ten laste te nemen, dat zij met andere woorden een effectieve – minstens – financiële afhankelijkheid aantoont, dat haar aanvraag ten onrechte wordt geweigerd en dat zij ontegensprekelijk bewijst dat zij

financieel wordt gesteund door haar Belgische stiefvader en moeder omdat zij onvermogend is en niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien als studente in Mexico, alwaar de studiegelden stukken van mensen kosten, toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met voornoemde motieven doch slaagt zij er niet in deze te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij met dit betoog aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.2.10. Met het betoog dat zij studente was in Mexico, dat zij naast een minimale beurs ook gelden toegestuurd kreeg van haar moeder en stiefvader, dat zij hiervan ook het Mexicaanse uittreksel bijbrengt en dat zij bewijzen voorlegt van de financiële ondersteuning die zij sedert jaren geniet, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dat dit aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld, dat er enkel onvertaalde documenten worden voorgelegd, namelijk documenten "*ETAC (Recibo De Caja*)" en documenten "*BBVA*" op naam van de verzoekende partij zelf, dat het onduidelijk is wat de verzoekende partij hiermee wil aantonen gezien deze documenten niet vertaald werden, dat indien dit stortingen in het verleden betreffen, er dient opgemerkt te worden dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij louter van deze geldelijke stortingen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien, gezien er geen enkel bewijs van haar onvermogen van in het land van herkomst werd voorgelegd, dat er bijgevolg niet werd bewezen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referent tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine. Zij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont immers geenszins aan dat zij documenten had voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat zij enkel een minimale beurs kreeg in Mexico en dat zij geen andere inkomsten had, waardoor zij aangewezen was op de financiële ondersteuning van haar stiefvader en moeder om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht aldus het motief dat niet wordt aangetoond dat zij van de geldelijke stortingen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien, gezien er geen enkel bewijs van haar onvermogen van in het land van herkomst werd voorgelegd. De verzoekende partij betoogt dat zij op afdoende wijze aantoonde dat zij over onvoldoende inkomsten beschikte als studente in Mexico, doch verduidelijkt zij geenszins uit welke door haar voorgelegde documenten dit zou moeten blijken. Zij toont aldus niet aan dat voormeld motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij betoogt in dit licht ook dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is, dat indien zij haar onvermogendheid niet zou hebben aangetoond dit van ondergeschikt belang is, dat de Raad van oordeel is dat de kern van het begrip ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, dat een bewijs van onvermogen dit op zichzelf niet aantoont en bijgevolg slechts bijkomstig is, dat conform deze rechtspraak er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen dient te worden voorgelegd en er gekeken dient te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om de vereiste van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van het herkomst. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

3.2.11. De verzoekende partij stelt verder dat de ambtenaar van de gemeente Vosselaar de stukken heeft ontvangen zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie die besloten lag in die stukken en dat het een grove tekortkoming is van de bevoegde ambtenaar dat hiervan geen nota's werden overgemaakt aan de verwerende partij. De Raad merkt vooreerst op dat niet blijkt dat de ambtenaar van de gemeente Vosselaar gehouden was opmerkingen over de door de verzoekende partij voorgelegde stukken te formuleren, daar de inhoudelijke beoordeling

van deze stukken, conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar toekwam om haar aanvraag vermeld in punt 1.1. met de nodige stukken te onderbouwen. In zoverre de verzoekende partij meende dat de informatie die besloten lag in de door haar bij haar aanvraag voorgelegde stukken verder toegelicht diende te worden, kwam het haar aldus toe om hierover "*nota's*" of een ander schrijven op te maken. Het kan de bevoegde ambtenaar van het gemeentebestuur van Vosselaar dan ook niet ten kwade te worden geduid dat hij geen nota's aan de verwerende partij heeft overgemaakt betreffende de informatie die de verzoekende partij hem verschafte over hetgeen besloten lag in de voorgelegde stukken, minstens maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk op grond waarvan de bevoegde ambtenaar gehouden was om dit te doen.

De verzoekende partij betoogt tevens dat het gegeven dat de verwerende partij haar thans ten onrechte verwijt deze bancaire stukken niet vertaald te hebben een andere foutieve dimensie is, dat de vertaling van de documentatiebundel van niet minder dan driehonderdvijftig pagina's niet evident is, hetgeen, zo stelt zij, de ambtenaar in Vosselaar trouwens zelf ook wist te bevestigen en dat de verwerende partij dit punt aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk is. Zij levert hiermee kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat er enkel onvertaalde documenten worden voorgelegd, namelijk documenten "*ETAC (Recibo De Caja)"* en documenten "*BBVA*" op naam van de verzoekende partij zelf, dat het onduidelijk is wat de verzoekende partij hiermee wil aantonen gezien deze documenten niet vertaald werden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er bij de door de verzoekende partij bij haar aanvraag overgemaakte "*bancaire stukken*" geen vertaling werd gevoegd. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij haar thans ten onrechte verwijt deze bancaire stukken niet vertaald te hebben, minstens maakt zij het tegendeel ter gelegenheid van haar synthesememorie niet concreet aannemelijk. Zij stelt weliswaar dat de vertaling van de documentatiebundel van niet minder dan driehonderdvijftig pagina's niet evident is, hetgeen, zo stelt zij, de ambtenaar in Vosselaar ook wist te bevestigen, maar toont hiermee niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat het onduidelijk is wat de verzoekende partij met de voorgelegde documenten wil aantonen gezien deze documenten niet vertaald werden. Bovendien merkt de Raad op dat de verwerende partij alsnog de onvertaalde bancaire stukken in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat indien dit stortingen in het verleden betreffen, er dient opgemerkt te worden dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij louter van deze geldelijke stortingen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien, gezien er geen enkel bewijs van haar onvermogen van in het land van herkomst werd voorgelegd, dat er bijgevolg niet werd bewezen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referent tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine, een motief dat door de verzoekende partij geenszins wordt betwist, minstens niet wordt weerlegd of ontkracht.

3.2.12. Waar de verzoekende partij stelt dat het gegeven dat zij sinds haar komst in België samenwoont met de referentiepersoon, waar zij officieel gedomicilieerd is, wederom impliciet aantoont dat zij ten laste is van de referentiepersoon en dat de samenlezing van alle terzake dienende regelgevingen wel degelijk bevestigen dat hoofdverblijf houden bij de referentiepersoon impliciet aantoont dat zij ten laste is van de referentiepersoon, blijkt zij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert 25 april 2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen – waarin wordt gesteld dat niet werd bewezen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referent tijdens haar verblijf in het land van herkomst of origine –, dat immers louter het gegeven dat de verzoekende partij op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet expliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst, doch slaagt zij er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij laat na toe te lichten uit welke "*terzake diende regelgevingen*" zou blijken dat hoofdverblijf houden bij de referentiepersoon impliciet aantoont dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij beweert tevens dat als zij in haar eigen levensonderhoud kon voorzien, zij uiteraard niet bij haar ouders zou inwonen, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Met haar betoog toont zij dan ook niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.2.13. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij als het ware "*pingpong*" speelt, wanneer zij haar doet geloven dat zij het juist deed en de juiste documenten hanteerde om dan later in de verblijfsprocedure te stellen dat de documenten niet worden aanvaard omdat zij er nu anders over denkt. De Raad merkt immers op dat de verzoekende partij nalaat concreet toe te lichten waaruit zou blijken dat de verwerende partij als het ware "*pingpong*" speelt en haar deed geloven dat zij het juist deed en de juiste documenten hanteerde. In zoverre de verzoekende partij doelt op de in de "*aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie*" (bijlage 19*ter*) van 1 augustus 2022, die zich in het administratief dossier bevindt en door het betrokken gemeentebestuur werd opgemaakt, gemaakte vaststelling dat de verzoekende partij "*de volgende documenten (heeft) overgelegd: (…) bewijs ten laste zijnde in het land van herkomst + Belgie*", merkt de Raad vooreerst op dat het gemeentebestuur – en niet de verwerende partij – is die deze vaststelling heeft gemaakt. Deze vaststelling door de gemeente staat los van de inhoudelijke beoordeling van deze documenten, die – zoals blijkt uit voornoemde bijlage 19*ter* en wat tevens steun vindt in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit – door "*de Minister of zijn gemachtigde*", d.i. de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te gebeuren. Bovendien herhaalt de Raad dat niet om het even welk document dat werd voorgelegd als 'bewijs' ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd van het ten laste zijn. Het loutere feit dat een document of documenten worden aangeduid op een bijlage 19*ter* met de benaming "*bewijs ten laste*" leidt aldus niet tot de vaststelling dat de gemeente heeft aangegeven dat deze documenten ook effectief het ten laste zijn op afdoende wijze bewijzen. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, dan ook geenszins aannemelijk dat het de verwerende partij is die de verblijfsprocedure misbruikt en het afwendt voor een andere finaliteit dan waarvoor zij de wettelijke bevoegdheden heeft gekregen en dat men zelfs *in casu* kan spreken van een situatie van machtsafwending.

3.2.14. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.15. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.2.16. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.17. De verzoekende partij wijst op het hechte gezinsleven met haar ouders.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende in functie van haar Belgische stiefvader. Uit artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moet leveren dat zij "*ten laste*" is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in deze zaak, het weze herhaald, haar Belgische stiefvader.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip "*ten laste*" – met name dat aangetoond dient te worden dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging – verschillen in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. De voormelde wettelijke verblijfsvoorwaarde houdt derhalve een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist ('ten laste' zijn).

In deze zaak blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat "*(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (…) niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon*". Uit de bespreking van de vorige middelonderdelen blijkt dat deze vaststelling overeind blijft en voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het "*ten laste*" zijn, zoals bepaald in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor de verzoekende partij geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar stiefvader (en moeder) wordt derhalve niet aangetoond.

De verzoekende partij stelt dat zij een hecht gezinsleven heeft met haar ouders (lees: haar stiefvader en haar moeder), maar maakt dit, mede gelet op het voorgaande, geenszins concreet aannemelijk. Waar de verzoekende partij stelt dat zowel de referentiepersonen als zij hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de loutere samenwoonst het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische stiefvader en moeder en aldus het bestaan van een gezinscel niet aantoont. De verzoekende partij stelt nog dat door de verwerende partij onvoldoende rekening wordt gehouden met de feitelijke omstandigheden maar laat na concreet toe te lichten met welke feitelijke omstandigheden de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft

gehouden. De verzoekende partij maakt met haar betoog het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar stiefvader (en moeder) in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. In die zin kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig stellen dat door de verwerende partij onvoldoende gewicht wordt gegeven aan haar gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij enkel het verblijf werd geweigerd maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van haar stiefvader (en moeder).

3.2.18. Waar de verzoekende partij stelt dat door de verwerende partij onvoldoende gewicht wordt gegeven aan haar privéleven zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij nalaat het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij hieraan onvoldoende gewicht heeft gegeven.

3.2.19. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.2.20. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat de bestreden beslissing "*onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen (is)*", "*duidelijk op onzorgvuldige en gebrekkige wijze (is) genomen*" of dat "*(e)en rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu (…) in casu ver zoek (is)*", minstens slaagt de verzoekende partij er niet in om het tegendeel in haar synthesememorie aannemelijk te maken.

3.2.21. Een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.22. De Raad merkt tot slot op dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

3.2.23. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.,* § 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida,* §§ 30 en 34).

De verzoekende partij meent dat het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Unie *in casu* van toepassing is omdat de bestreden beslissing de uitvoering van het Unierecht betreft.

De vraag rijst echter of men wel degelijk, zoals de verzoekende partij aanvoert, te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, naar aanleiding van een aanvraag om gezinshereniging van een Mexicaanse vrouw in functie van haar Belgische stiefvader. Het betreft een toepassing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de Richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn,

die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci t. Bundesministerium für Inneres*). Het staat niet ter discussie dat de verzoekende partij een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van een Belg, met name haar stiefvader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat haar Belgische stiefvader gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Haar Belgische stiefvader moet dan ook als een statische Unieburger worden beschouwd, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar synthesememorie het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij kan, bij gebreke aan een "*intracommunautair aspect"* in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, *in casu* de Belgische stiefvader van de verzoekende partij, "*het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten*" dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09 *McCarthy t. Secretary of State for the Home Department*). In voorliggende zaak wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat de Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat "*het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, … bijgevolg op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend*" (HvJ 15 november 2011, - 256/11 *Dereci t. Bundesministerium für Inneres*).

Bijgevolg wordt vastgesteld dat *in casu* de beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en de verzoekende partij zich dus niet dienstig kan beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

3.2.24. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*cf*. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; *cf.* ook I. OPDEBEEK, "*De hoorplicht*" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft op een aanvraag waarmee de verzoekende partij zichzelf en uit eigen beweging tot het bestuur heeft gericht. De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag en daarna nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Het hoorrecht houdt geenszins de plicht in voor de verwerende partij om haar voornemen om een weigeringsbeslissing te nemen, en de gronden waarop zij die beslissing wil steunen, op voorhand aan de aanvrager mee te delen zodat deze hierop kan reageren. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij haar had moeten horen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen, minstens om duidelijkheid te bekomen over de door haar bijgebrachte Mexicaanse documenten, dat de ambtenaar van de gemeente Vosselaar deze stukken immers heeft ontvangen zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie die besloten lag in die stukken, dat het een grove tekortkoming is van de bevoegde ambtenaar dat hiervan geen nota's werden overgemaakt aan de verwerende partij, dat het gegeven dat de verwerende partij haar thans hoogst ten onrechte verwijst deze bancaire stukken niet vertaald te hebben een andere foutieve dimensie is, dat de vertaling van de documentatiebundel van niet minder als driehonderdvijftig pagina's niet evident is, hetgeen de ambtenaar in Vosselaar trouwens zelf ook wist te bevestigen, dat het gegeven dat de

verwerende partij dit punt opeens aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk is, dat zij, indien zij op de hoogte zou zijn van het standpunt/de indrukken van het bestuur, namelijk dat zij het ten laste zijn onvoldoende zou hebben aangetoond, de nodige toelichting en bewijsstukken had kunnen voorleggen, dat de verwerende partij in dit geval rekening had kunnen houden met haar bijkomende uitleg en documenten en dat de kans erg reëel is dat de verwerende partij in dit geval tot een andere beslissing was gekomen, is dan ook niet dienstig. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.2.11..

In zoverre de verzoekende partij meent te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat het haar vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen en hierbij de relevante stavingstukken te voegen.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.25. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	N. VERMANDER